

РЕШЕНИЕ

№ 1818

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **737** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., град срещу Решение от 06.12.2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-и състав по нахд № 2125/2019 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-005519 от 17.01.2019 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) – С., с което на [фирма], на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена умиществена санкция в размер на 2000 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт поради неправилно приложение на чл.34, ал.1 ЗАНН. Визира се неправилно изчисление на давностния срок поради погрешно определяне на началната му дата при срок за изпълнение на дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ предписание до 21.09.2018 г. Сочи се, че за изпълнение на това задължение компетентните органи са извършили допълнителни проверки през м.ноември и м.декември 2018 г. Посочва, че най-ранната дата, на която нарушението може да се счита за открито е денят след изтичане на крайния срок за изпълнение – 22.09.2018 г., от която дата съставеният на 13.12.2018 г. АУАН попада в срока по чл.34, ал.1 ЗАНН. Претендира за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на

НП, доколкото извършеното нарушение е установено по безспорен начин.

Ответникът [фирма], ЕИК[ЕИК], оспорва касационната жалба чрез адв. К. Л. от САК. В писмени бележки сочи правилно приложение на чл.34, ал.1 ЗАНН и липса на мотиви относно размера на наложената санкция.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 06.12.2019 г. по нахд № 2125/2019 г.,СРС, НО, 20-И състав, е отменил НП № 22-005519 от 17.01.2019 г. на Директора на ДИТ – С., с което на [фирма], на основание чл.415, ал.1 от КТ е наложена умищественa санкция в размер на 2000 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Е. Ц. В., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че наказаното лице е осъществило състава на нарушението по чл.415, ал.1 КТ, тъй като не е изпълнило даденото му на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ предписание под №2 с протокол за извършена проверка № ПР-1826467/07.09.2018 г. – да изплати на поименно посочените в протокола 29 физически лица уговорено и начислено във ведомост за м.април 2018 г. трудово възнаграждение, в срок до 21.09.2018 г. Съдът е изложил мотиви, че установеното нарушение не съставлява маловажен случай с оглед броя на работниците с неизплатено възнаграждение и обществената опасност на нарушението. При служебната проверка за допуснати съществени процесуални нарушения съдът е намерил основание за отмяна на НП поради нарушение на чл.34, ал.1, пр.1, алт.1 от ЗАНН. Съдът е намерил за правилна посочената дата на нарушение на 22.09.2018 г., но е приел, че при започнала проверка на 31.07.2018 г., то същата е могла да бъде приключена на 31.10.2018 г. – при спазване на срока по чл.34 ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 20-и състав е валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на закона.

Според вменената за нарушена норма на чл.415, ал.1 КТ който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В конкретния случай, предписанието е дадено с протокол за извършена проверка № ПР-1826467/07.09.2018 г., а именно – в срок до 21.09.2018 г. да изплати уговорено и начислено във ведомост за м.април 2018 г. трудово възнаграждение на конкретно посочени физически лица.

Правилни са доводите на касатора, че при даден срок за изпълнение на предписанията до 21.09.2018 г., нарушението, изразяващо се в бездействие, е осъществено на следващата дата - 22.09.2018 г. В този смисъл макар и да не е съвсем коректно за дата на нарушението да се посочи единствено датата 22.09.2018г., вместо период от време,

то безспорно към този момент нарушението е било налице и е предизвикало неблагоприятните си последици. Касае се за продължено нарушение, което трае непрекъснато до преустановяването му и следователно е било извършвано и към момента на проверката.

По силата на чл.34, ал.1 ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Съгласно задължителните за съда указания, дадени в т.2 от Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по н. д. № 48/1981 г., ОСНК на ВС, тримесечният срок по чл.34, ал.1 ЗАНН започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта и изключва отговорността на нарушителя.

Субектът на нарушението, изразяващо се в неизпълнение на указание, дадено на 07.09.2018 г. със срок на изпълнение до 21.09.2018 г., не става известен още на 22.09.2018 г. Откриването на нарушението по чл.404, ал.1, т.1 КТ може да се осъществи само при последваща проверка на компетентните органи, в хода на която да се изискат от лицето, респ. да се проверят, предоставени от него доказателства за изпълнение на дадените предписания.

Нелогично с оглед начина на организация на дейността на администрацията е да се изисква проверката на тези обстоятелства да започне на следващия ден след изтичане на дадения срок за изпълнение. Това се явява благоприятно и за наказаното лице, което има възможност в по-продължителен период във времето да изпълни дадените предписания.

Последващата проверка за тяхното изпълнение е извършена според протокол изх.№ ПР1833465/13.12.2018 г. на 28.09, 26.11, 05.12 и на 13.12.2018 г. В този смисъл, към всяка от посочените дати е констатирано неизпълнение на предписанието, дадено на 07.09.2018 г. Най-ранната дата на откриване на нарушението се явява 28.09.2018 г., считано от която срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН за съставяне на АУАН (на 13.12.2018 г.) следва да се счита за спазен.

Като е достигнал до противни правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при неправилно приложение на закона. На основание чл.63, ал.1 ЗАНН, вр. чл.221, ал.2 АПК, е дължима неговата отмяна. На основание чл.222, ал.1 АПК, доколкото спорът е изяснен от фактическа страна, следва да се постанови решение относно законосъобразността на НП.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на административно-наказателната процедура не са допуснати съществени процесуални нарушения. Административно-наказателното производство е започнало, протекло е и е приключило съобразно процесуалните изисквания на ЗАНН. В съставения АУАН не са допуснати процесуални нарушения, водещи до неотстраними пороци на обжалваното наказателно постановление или ограничаващи правото на защита на дружеството-жалбоподател.

Актът за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в пределите на тяхната материална и териториална компетентност и при спазване на административно-производствените правила. Налице са изискуемите от закона реквизити по чл. 42 от ЗАНН и по чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, като са спазени и

предвидените от законодателя срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН.

Съдът не споделя направеното в жалбата възражение за допуснато нарушение по чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Описаното нарушение е ясно и съдържа всички елементи от обективния му състав и съответстващата му правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя, респ. възможността му да разбере фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си.

На следващо място, съдът намира за неоснователно и направеното възражение в жалбата до СРС за допуснато съществено процесуално нарушение от АНО по смисъла на чл.52, ал.4 от ЗАНН. Административно –наказващият орган е извършил проверка на обосноваността на акта, още повече, че в НП са изложени подробни мотиви относно обстоятелствата по извършване на деянието и съставомерността му, както и описание на доказателствата, които подкрепят направените изводи, вкл. мотиви относно размера на санкцията и липса на основание за приложение на института на маловажното нарушение.

От събраните пред СРС писмени и гласни доказателства и доказателствени средства по безспорен и несъмнен начин се установява, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като не е изплатил в пълен размер уговореното и начислено във ведомостта за месец април 2018 г. трудово възнаграждение за извършената работа на конкретно посочени физически лица. С бездействието си, жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ, доколкото не е изпълнил предписанието в дадения срок. Предвид изложеното съдът намира, че безспорно е установено извършването на нарушението по чл.415, ал.1 КТ, неговата противоправност и наказуемост. Тъй като в случая е ангажирана отговорност на юридическо лице –работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, съдът не обсъжда субективната страна и въпроса за вината, предвид обстоятелството, че отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна.

Във вменената за нарушена разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ е предвидена имуществена санкция в размер от 1500 до 10 000 лева. Същевременно съдът констатира, че размерът на наложената имуществена санкция е над минималния, предвиден в закона. Неоснователни са доводите на наказаното лице за липса на мотиви в НП относно размера на санкцията, доколкото се установява от неговото съдържание, че при определяне на размер над минималния административнонаказващият орган е съобразил произтеклите вреди за работниците. На съда е служебно известно, че това нарушение на трудовото законодателство не е първо и дружеството е санкционирано и за други нарушения по чл.415, ал.1 от КТ. Ето защо следва да се приеме, че наложената на дружеството имуществена санкция в размер от 2000 (две хиляди) лева се явява справедлива, обоснована и съответна на тежестта на извършеното нарушение.

Конкретният случай не може да се определи като маловажен по смисъла на чл.28 ЗАНН, респ. чл.415 в, ал.1 КТ, който гласи: „За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв.”. Съдът приема, че извършеното нарушение разкрива типичната за този вид административни нарушения обществена опасност и не следва да се определи като „маловажен случай”. Извършеното от работодателя

административно нарушение не е отстранено веднага след установяването му и същото е свързано с нарушаване на основни права на работниците, каквото е правото им да получат в пълен размер дължимото трудово възнаграждение за положения труд. Независимо, че са представени платежни документи, с които се удостоверява извършено плащане на трудовото възнаграждение на посочените лица за м. април, съдът следва да отбележи, че отстраняването на допуснатото нарушение не е извършено своевременно и в неговата цялост, като не е спазен даденият от контролните органи срок за изпълнение на предписаното задължение за плащане в пълен размер на дължимото трудово възнаграждение на работниците.

С жалбата до СРС е представена ведомост за заплати за м.април 2018 г., частично съдържаща подписи за получени заплати от работници. Обоснован е доводът на въззивния съд за липса на отбелязване на датата на полагане на подписите, поради което това доказателство не следва да бъде кредитирано при преценката по чл.415в КТ.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решение от 06.12.2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-и състав по нахд № 2125/2019 г. следва да бъде отменено и да се постанови решение по същество на спора за потвърждаване на НП.

Съгласно чл.63, ал.3 ЗАНН (Д.в. бр.94 /2019 г.) в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). На основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 06.12.2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-и състав по нахд № 2125/2019 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-005519 от 17.01.2019 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда е наложена умиществена санкция в размер на 2000 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „С.“, [улица], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

